

Důvod dovolání pro právní vady rozhodnutí

Před tím, než soud pro mládež zvolí některé z trestních opatření, je povinen zkoumat nejen opatření, jež by mohl mladistvému jako nejvhodnější uložit, ale i to, nepřichází-li do úvahy mimo jiných vhodných prostředků i takové, které trestní opatření nahradí, jako např. upuštění od uložení trestního opatření podle § 11 odst. 1 z. s. m., podmíněné upuštění od uložení trestního opatření podle § 14 z. s. m., postoupení věci podle § 39 z. s. m.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 128/2012, ze dne 22.2.2012)

Nejvyšší soud České republiky, soud pro mládež, rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného mladistvého, proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, soudu pro mládež, ze dne 14. 7. 2011, sp. zn. 14 Tmo 17/2011, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Pardubicích, soudu pro mládež, pod sp. zn. 2 Tm 4/2011, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání mladistvého odmítá

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích, soudu pro mládež, ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. 2 Tm 4/2011, byl obviněný mladistvý uznán vinným proviněním krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění dopustil tak, že v době od 18:00 hodin dne 16. 4. 2010 do 14:30 hodin dne 18. 4. 2010 v P. v ulici N. společně s mladistvým L., a mladistvým J., a též se samostatně stíhaným mladistvým J., po vytlačení okna a vyštípnutí jeho rámu, se vloupali do kabinetu budovy základní školy, odkud odcizili monitor LCD Fujitsu - Siemens A17-3 v hodnotě 1.836,- Kč, repasovaný počítač DELL GX v hodnotě 1.159,- Kč a fotoaparát Panasonic DMC - FX10EG-A 6 Mpix v hodnotě 3.100,- Kč s baterií v hodnotě 200,- Kč, čímž způsobili Základní škole P., N. škodu ve výši 6.295,- Kč a poškozením okna ve výši 120,- Kč.

Za toto provinění byl mladistvý odsouzen podle § 205 odst. 1 tr. zákoníku a § 31 odst. 1 z. s. m. k trestnímu opatření odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, jehož výkon byl podle § 33 odst. 1 z. s. m. podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho a půl roku. Podle § 15 odst. 2 a § 18 odst. 1 písm. e) z. s. m. mu byla uložena výchovná povinnost spočívající v tom, aby podle svých sil nahradil škodu způsobenou proviněním anebo jinak přispěl k odstranění následku provinění. Podle § 15 odst. 2 a § 19 odst. 1 písm. e) z. s. m. mu bylo uloženo výchovné omezení v průběhu zkušební doby neužívat návykové látky.

Rovněž bylo rozhodnuto o vině, o uložení trestních a výchovných opatření a výchovných omezení spoluobviněným mladistvým L. a J.

Mladistvý podal proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně odvolání, které Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, soud pro mládež, jako soud odvolací usnesením ze dne 14. 7. 2011, sp. zn. 14 Tmo 17/2011, podle § 256 tr. ř. zamítl.

Proti citovanému usnesení odvolacího soudu podal mladistvý prostřednictvím obhájkyň JUDr. B. Š. z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání pro nesprávnost právního závěru nutnosti uložení trestního opatření a nezkoumal naplnění podmínek pro upuštění od uložení trestního opatření podle

§ 11 z. s. m. Mladistvý zdůraznil, že od počátku trestního řízení spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a projevil snahu co nejrychleji a nejúčelněji objasnit předmětné provinění. V co nejkratší možné lhůtě se rovněž snažil odčinit následky provinění tím, že se omluvil, nahradil způsobenou škodu a spolupracoval s probační a mediační službou. Mladistvý vysvětlil, že pokud mu soudy vytýkaly blíže nespecifikované rozpory v jeho jednotlivých výpovědích, nejednalo se o snahu komplikovat průběh trestního řízení, ale stalo se tak v důsledku ovlivnění alkoholem, po jehož požití čin spáchal. Soudu prvního stupně vytkl, že při úvahách o volbě nejvhodnějších opatření směřujících k nápravě mladistvého kladl důraz na jiné případy, pro něž byl mladistvý projednáván a které byly odloženy, čímž snížil význam toho, že dosud nebyl trestán, a na druhé straně se dostatečně nezabýval snahou mladistvého odstranit způsobenou škodu, a že se k trestné činnosti plně doznal. Podle mladistvého soudy v potřebné míře neposoudily jeho nízký věk, zejména to, že se jeho osobnost stále vyvíjí, a přitom si uvědomuje závažnost svého jednání, řádně navštěvuje školu a od spáchání činu se chová tak, aby se do budoucna už žádného protiprávního jednání nedopustil. Všechny tyto skutečnosti měly soudy posuzovat z hledisek § 11 z. s. m., shledat jejich naplnění a upustit o uložení od trestního opatření.

V závěru dovolání mladistvý navrhl, aby dovolací soud upustil od uložení trestního opatření mladistvému a s přihlédnutím k jeho postoji, zejména k tomu, že projevil účinnou lítost a snaží se následky svého protiprávního jednání odčinit, mu uložil toliko opatření výchovné, ať již formou dohledu probačního úředníka nebo uložení výchovné povinnosti či výchovného omezení.

Nejvyšší státní zastupitelství, jemuž byl opis dovolání mladistvého doručen dne 25. 11. 2011, zaslalo prostřednictvím u něj činného státního zástupce Nejvyššímu soudu sdělení, že se k dovolání nebude věcně vyjadřovat. Současně vyslovilo souhlas s konáním neveřejného zasedání, a to i pro případ postupu podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

Když Nejvyšší soud, dovolací soud pro mládež (dále jen „Nejvyšší soud“) shledal, že dovolání mladistvého je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), zkoumal, zda uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze považovat za důvod dovolání v tomto zákonném ustanovení vymezený, protože podmínkou pro provedení přezkumu dovolání dovolacím soudem je existence důvodu uvedeného v taxativním výčtu ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l), odst. 2) tr. ř.

Protože z obsahu podaného dovolání je patrné, že mladistvý brojí proti výroku, jímž mu bylo uloženo trestní opatření, jde o námitky proti výroku o trestu, jež jsou podle stávající soudní praxe dovoláním napadnutelné jen v omezené míře. Je možné je uplatnit na podkladě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., v případě, že byl obviněnému uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným, anebo podle důvodu vymezeného v § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř., který přichází do úvahy, když bylo rozhodnuto o upuštění od potrestání nebo o upuštění od potrestání s dohledem, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro takový postup.

I když mladistvý v dovolání tyto důvody neoznačil, je vhodné z hlediska úplnosti připomenout, že podle § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř., jenž se týká upuštění od potrestání nebo podmíněného upuštění od potrestání s dohledem, lze uvedený důvod uplatnit jen tehdy, jestliže jde o rozhodnutí, jímž takto bylo od potrestání nebo podmíněného upuštění od potrestání s dohledem upuštěno (§ 46 tr. zákoníku, § 11 a 12 z. s. m., § 48 tr. zákoníku, event. § 14 z. s. m., anebo podle § 47 tr. zákoníku). Z odkazem na tento důvod je možné dovolání podat jen v případě, že bylo vydáno některé z uvedených rozhodnutí, ač pro ně nebyly splněny zákonem stanovené podmínky (srov. dikci „aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro takový postup“). Tento dovolací důvod proto nedopadá na případy, kdy takto rozhodnuto nebylo, ale obviněný se upuštění od některé formy potrestání domáhá s

představou, že takové zákonné podmínky naplněny byly a upuštění mělo být aplikováno.

Ve vztahu k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. platí, že námitky vůči druhu a výměře uloženého trestu s výjimkou trestu odnětí svobody na doživotí lze v dovolání úspěšně uplatnit jen v rámci zákonného důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., tedy pouze tehdy, jestliže byl obviněnému uložen druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kritérií uvedených v § 39 až § 42 tr. zákoníku a v důsledku toho uložení nepřiměřeného přísného nebo naopak mírného trestu, nelze v dovolání namítat prostřednictvím tohoto ani jiného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř. (srov. rozhodnutí č. 22/2003 Sb).

Pokud jde o projednávanou věc, v níž byl mladistvý odsouzen k trestnímu opatření, a soudy se naplněním podmínek pro jeho upuštění ve smyslu § 11 z. s. m. nezabývaly, nebylo možné dovolání opřít o důvody podle § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř. ani § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., neboť nejde o rozhodnutí, jímž by bylo upuštěno od potrestání, nejedná se o takový druh trestního opatření, který zákon nepřipouští, a ani nebylo uloženo trestní opatření ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na provinění, jímž byl mladistvý uznán vinným.

Jestliže mladistvý za uvedených okolností dovolání opřel o důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., bylo nutné zkoumat, zda jím uvedené argumenty na tento dovolací důvod dopadají. Dovolání s odkazem na § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné podat, jestliže napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Z této dikce plyne, že prostřednictvím tohoto dovolacího důvodu lze dovoláním vytýkat výlučně vady právní, které vyplývají buď z nesprávného právního posouzení skutku, anebo z jiného nesprávného hmotně právního posouzení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. 5 Tdo 708/2006, uveřejněné v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, roč. 2006. seš. 27, č. T 912).

S ohledem na to, že mladistvý v dovolání nebrojí proti právní kvalifikaci, bylo by možné uvedenou vadu namítat jen s ohledem na „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“. Ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. se za ně může považovat i výrok o trestu, avšak jen když jde o jiné vady tohoto výroku záležející v porušení hmotného práva, než jsou otázky druhu a výměry trestu. Soudní praxe za takové považuje např. pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný trest nebo úhrnný trest (§ 43 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku), popř. společný trest za pokračování v trestném činu (§ 45 tr. zákoníku) [srov. rozhodnutí č. [22/2003](#) Sb.].

V posuzované trestní věci je tedy nutné zvážit, zda na podkladě § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. uplatněný požadavek, že mělo být ve smyslu § 11 z. s. m. upuštěno od uložení trestního opatření, je možné považovat za „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“ ve smyslu uvedeného dovolacího důvodu, tedy, zda jde o zhodnocení otázky, která spočívá v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

Podle § 11 odst. 1 z. s. m. může soud pro mládež upustit od uložení trestního opatření mladistvému, který spáchal provinění, na které trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody, jehož hranice nepřevyšuje pět let, jeho spáchání lituje a projevuje účinnou snahu po nápravě, jestliže vzhledem k povaze spáchaného činu a k dosavadnímu životu mladistvého lze důvodně očekávat, že již projednání věci před soudem pro mládež postačí k jeho nápravě [a)], dopustil-li se činu z neznalosti právních předpisů, která je zejména vzhledem k jeho věku, rozumové vyspělosti a prostředí, ve kterém žil, omluvitelná [b)], nebo jestliže soud pro mládež přijme záruku za nápravu mladistvého a má za to, že vzhledem k výchovnému vlivu toho, kdo záruku nabídl, povaze spáchaného činu a osobě mladistvého se uložení trestního opatření nejeví nutným [c)]. Z této dikce je zřejmé, že podmínky, které jsou uvedeny v návěť § 11 odst. 1 z. s. m. musí být splněny všechny současně a s nimi navíc vždy některá

z dalších okolností, jež jsou alternativně uvedeny v § 11 odst. 1 písm. a), b), c) cit. zák. Postačí proto jen nesplnění jedné z takto kumulativně uvedených podmínek a upuštění od uložení trestního opatření není možné.

Toto ustanovení vymezuje podmínky pro to, aby soud pro mládež mohl v odůvodněných zákonem předpokládaných případech volit možnost mladistvému neukládat trestní opatření. Při posouzení těchto podmínek je zřejmé, že i když mají zejména skutkový obsah, nejde o něj výlučně, ale že vedle hledisek vyplývajících ze skutkových zjištění je potřeba posuzovat i skutečnosti, které mají základ v institutech hmotného práva. Za hmotně právní pojem lze považovat posouzení charakteru provinění, o něž se v případě upuštění od trestního opatření jedná, neboť jako jednu ze základních podmínek zde zákon stanoví provinění, na které trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody, jehož hranice nepřevyšuje pět let. Tuto okolnost je nutné vykládat ve smyslu § 14 odst. 2 tr. zákoníku. Další hledisko uvedené v § 11 odst. 1 písm. b) z. s. m. týkající se znalosti či neznalosti právních předpisů rovněž nemá pouze skutkovou povahu, ale dotýká se v krajním případě hmotného práva, neboť je třeba rozlišovat mezi tím, zda je mladistvý schopen právní normy, s nimiž je trestná činnost svázána, pro jejich obsahovou složitost nebo komplikovanost vzhledem ke svému rozumovému či sociálnímu rozvoji chápat, a mezi situací, kdy se již bude jednat o nedostatek rozumové a mravní vyspělosti mladistvého, která by měla za následek jeho beztrestnost ve smyslu § 5 odst. 1 z. s. m. (což by znamenalo, že by se podle § 5 odst. 2 z. s. m. vedlo řízení podle hlavy třetí cit. zákona).

Podstatnou skutečností, jež dopadá na podmínky vymezené v dovolacím důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je kromě uvedeného i to, že soud pro mládež má vždy za povinnost v rámci úvah o tom, jaké opatření pro nápravu mladistvého zvolí, uvažovat o celé šíři institutů stanovených v zákoně o soudnictví ve věcech mládeže, aby následně vybral takové, které naplní účel a smysl zákona o soudnictví ve věcech mládeže, jak je vymezený v ustanovení § 1 odst. 2 z. s. m. Podle něho je vždy nutné sledovat, aby se na toho, kdo se takového činu dopustil, užilo opatření, které účinně přispěje k tomu, aby se nadále páčání protiprávního činu zdržel a našel si společenské uplatnění odpovídající jeho schopnostem a rozumovému vývoji a podle svých sil a schopností přispěl k odčinění újmy vzniklé jeho protiprávním činem; řízení musí být vedeno tak, aby přispívalo k předcházení a zamezování páčání protiprávních činů. Lze proto říci, že před tím, než soud pro mládež zvolí některé z trestních opatření, je povinen zkoumat nejen opatření, jež by mohl mladistvému jako nejvhodnější uložit, ale i to, nepřichází-li do úvahy mimo jiných vhodných prostředků i takové, které trestní opatření nahradí, jako např. upuštění od uložení trestního opatření podle § 11 odst. 1 z. s. m., podmíněné upuštění od uložení trestního opatření podle § 14 z. s. m., postoupení věci podle § 39 z. s. m.

Z těchto skutečností plyne, že soudy pro mládež jsou ze smyslu a účelu tohoto speciálního zákona před tím, než dojde k ukládání trestního opatření, povinny zkoumat celou škálu možností, jež jim zákon o soudnictví ve věcech mládeže nabízí k tomu, aby zvolily takové, které nejvíc na konkrétní projednávaný případ dopadá. Musejí se proto zabývat mnoha různými skutečnostmi, které nemají jen skutkovou povahu, ale své úvahy zaměřují kromě skutkových okolností i na hmotně právní možnosti tímto zákonem vymezené. Proto Nejvyšší soud shledal, že v řízení proti mladistvým je dovolací důvod § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. naplněn i tehdy, když mladistvý, jemuž bylo uloženo trestní opatření, označuje takové opatření za nesprávné s odkazem na možnost upuštění od uložení trestního opatření podle § 11 odst. 1 z. s. m., kterou soudy dostatečně nezhodnotily.

Když Nejvyšší soud dospěl z uvedených důvodů k závěru, že mladistvý uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v souladu s jeho zákonným vymezením, zkoumal dále, zda je jeho požadavek na upuštění podle § 11 odst. 1 z. s. m. opodstatněný.

Z obsahu spisu Nejvyšší soud shledal, že mladistvý byl odsouzen pro provinění krádeže podle § 205 odst. 1 tr. zákoníku, což je přečin, na který trestní zákoník stanoví odnětí svobody až na dvě léta. Je tudíž zřejmé, že jde o provinění, u kterého by při splnění dalších skutečností mohlo upuštění od

uložení trestního opatření přicházet do úvahy.

Podle podkladů, které soudy k osobě mladistvého měly k dispozici a s nimiž se v napadených rozhodnutích vypořádaly, je zřejmé, že mladistvý k činu, který mu je kladen za vinu, vypovídal a při hlavním líčení nad ním projevil lítost. Navázal spolupráci s probační a mediační službou, která ve zprávě ze dne 7. 1. 2011 sdělila, že mladistvý na pohovoru svou vinu uznal a projevil i správný náhled na závadnost takového chování. Rovněž ke své snaze uhradit vzniklou škodu doložil soudu i doklad o úhradě částky 1.500,- Kč na účet poškozené školy, již zaplatili rodiče, kterým chce tuto částku vrátit z peněz vydělaných při brigádě, kterou si sjedná (viz č. l. 134, 181).

K poměrům mladistvého, učně středního odborného učiliště v oboru tesař, bylo zjištěno, že se nejedná o jeho první delikt ní jednání, ale již v minulosti byl ve správním řízení projednán přestupkovou komisí Magistrátu města P. za přestupek, o němž bylo pravomocně rozhodnuto dne 19. 5. 2010. Ani toto nebyl jediný prohřešek mladistvého, který je veden v evidenci Magistrátu města P. již od ledna 2007, neboť byl zadržen při krádeži v obchodním domě, a následovalo i další společensky škodlivé jednání, což byly činy jinak trestné, které pro nedostatek věku nebyly projednány. V říjnu 2009 byl mladistvý v důsledku užití látek obsahujících marihuanu a morfium hospitalizován a dále byl postižen za přestupek na úseku ochrany před alkoholismem, za což mu byla uložena pokuta (č. l. 134 a násl.). Pro uvedené problémy byl mladistvý podroben zkoumání v diagnostickém ústavu střediska výchovné péče základní školy a školní jídelny v H. K., z jehož výsledků vyplynulo, že jde o emočně nevyzrálého chlapce, jenž je obtížně motivovatelný k vynaložení vyššího úsilí k pozitivním změnám chování. Chová se přijatelně, ale často jen účelově, je náchylný k rizikovým aktivitám, projevuje se u něj nedostatek pozitivního citového zájmu ze strany rodičů. Ze závěru vyšetření vyplynulo, že se u něj projevují znaky socializované poruchy chování v návaznosti na nedůsledné a málo vyžadující výchovné působení rodičů (viz č. l. 99 – 106 spisu).

Na podkladě takto zjištěných konkrétních okolností lze shledat, že mladistvý nevyhověl všem podmínkám, jak je vymezuje ustanovení § 11 z. s. m. I když spáchal provinění, na něž se toto ustanovení vztahuje, a prokázal svým postojem, že svého činu lituje a projevuje účinnou snahu po nápravě, dostal jen podmínkám stanoveným v návěť ustanovení § 11 odst. 1 z. s. m. Při posuzování jeho činu i všech rozhodných okolností je však zcela zřejmé, že mladistvý současně nesplnil některé z dalších hledisek uvedených v písm. a), b), c) odstavce 1 cit. ustanovení. Vzhledem k okolnostem, jež jsou ve věci zjišťovány, by v případě mladistvého přicházela do úvahy podmínka podle § 11 odst. 1 písm. a) z. s. m., že vzhledem k povaze spáchaného činu a k dosavadnímu životu mladistvého lze důvodně očekávat, že již projednání věci před soudem pro mládež postačí k jeho nápravě. Právě toto hledisko však u mladistvého vzhledem k jeho předchozímu způsobu života není dáno.

Jak ze zjištěných poměrů mladistvého (shora uvedených zpráv a posudků) vyplývá, mladistvý se před spácháním tohoto činu choval způsobem odporujícím řádnému životu, neboť kradl, poškozoval majetek, zneužíval drogy, a přestože s ním byly tyto činy probírány, a byl dokonce, když se stal trestně odpovědným, i potrestán ve správním řízení, na něj bylo působeno i v rámci diagnostického programu, nepostačovaly tyto mírnější postupy k tomu, aby nespáchal nyní projednávaný čin. S ohledem na tento jeho dosavadní způsob života není možné uzavřít, že by bylo možné důvodně očekávat, že již projednání věci před soudem pro mládež postačí k jeho nápravě, jak vyžaduje § 11 odst. 1 písm. a) z. s. m., ale je nutné, aby na něj bylo působeno některými z opatření, jež lze za zjištěné provinění uložit, a to i trestním opatřením, které je potrestáním, jež je u mladistvého za daných okolností nezbytné. Upuštění od uložení trestního opatření by bylo nepřiměřeným a ve smyslu § 2 odst. 1 z. s. m. i nepřípustným postupem, který by se zcela míjel smyslem a účelem řízení ve věcech mladistvých, jak je výše naznačen. V dané situaci je proto volba podmíněně odloženého trestního opatření vhodným prostředkem, který přispěje k tomu, aby se mladistvý dalšího protiprávního jednání zdržel a našel si společenské uplatnění, jež odpovídá jeho schopnostem. Obzvlášť se toto opatření jeví vhodným za současného uložení jak výchovné povinnosti nahradit

podle svých sil způsobenou škodu, tak i výchovného omezení neužívat návykové látky. Spojení všech těchto forem postihu zaručuje možnost vhodného působení na mladistvého s cílem získání pozitivního náhledu na svůj dosavadní způsob života, a tím jeho odvrácení od další kriminální dráhy.

Na základě všech těchto skutečností Nejvyšší soud shledal, že soudy se sice v pojednávané věci nevěnovaly možnosti upuštění od trestního opatření podle § 11 z. s. m., avšak s ohledem na to, že v případě mladistvého nebyly splněny všechny ustanovením § 11 z. s. m. kumulativně požadované podmínky, soudy nepochybily, jestliže u mladistvého za provinění krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku volily shora uvedená opatření.

Jelikož Nejvyšší soud ze všech těchto důvodů shledal, že soudy nižších stupňů ve volbě uvedeného způsobu potrestání mladistvého nepochybily, dovolání mladistvého posoudil jako zjevně neopodstatněné, a proto ho podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)